

Egész évre . . . . . 4 frt.
Negyedévre . . . . . 1 frt.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Városház-utca 30. sz.

Előfizetéseket és hirdetéseket felvesz
a kiadóhivatal.

Egy óra Bálna urnál.

Nem igen szeretek látogatásokat tenni sehol, de Bálna Kázmér barátom már annyiszor hitt s oly szívesen, hogy szakítanom kellett az időből egy negyedórát a meglátogatására.

Ott volt egy barátja is, valami Csótár Benjamin nevű, igen kedves, vidám fiatal ember.

Beszélggettünk a leányokról, a garçonélet gyönyöreiről, a házasság élet előnyeiről, politikáiról, házbérről, költőkről és váltókról, Jókairól, Tatár Péterről és még sok minden érdekes dologról.

Negyedórám éppen letelt s menni akartam. Csótár Benjamin is olyanforma mozdulatot tett, — de Bálna Kázmér e pillanatban kitekintett az ablakon, s megkapta mind a kettőnk kezét.

— Barátaim! Az ég szerelmére! Fogadjátok meg nekem, hogy két óra hosszáig nem nyitjátok fel a szátokat, — kiáltá kétségbeesetten.

Én ránéztem Csótárra, ez pedig én rám.

Azt hittük, hogy megőrült.

— Miért kívánod ezt? — kérdém Kázmértől.

— Ne kérdezz, megtudod, de becsületszavadat kérem.

— Hát jól van, ha éppen kívánod, de hát szervusz, én most már megyek.

— Dehogy mész el, szükségem van rátok és a hallgatástokra, — kiáltá és belenyomott egy karosszékbe.

A következő pillanatban szerény kopogtatás hangzott az ajtón.

Bálna Kázmér azongora elé ugrott s Beethoven első sonatáját kezdé kalimpálni.

Az ajtó kinyílt. Sunyori szemü vén ember lépett be rajta.

Csótár, aki szemközt ült velem, e pillanatban félrerántotta a száját, a félszemét behunyta és a nyelvvel olyan daganatot csinált az arezán, hogy meg nem ismerte volna a tulajdon édesanyja sem.

Kázmér pedig felugrott a helyéről, eléje sietett a belépőnek és kezet fogván vele, engem így mutatott be neki:

— Hugom vőlegénye, báró Kabócza!

Őt pedig így nevezé meg:

— Legkedvesebb barátom, Harpa Gondér.

Én ugyan sohasem voltam báró, Kabócza még kevésbé és azt is határozottan tudom, hogy Kázmér barátomnak se égen, se földön nincs huga, de azért kezet nyújtottam Harpa urnak.

Kázmér ezután Csótár Benjaminget mutatá be neki.

— Jaques Effronté francia nyelvmester, szintén jó barátom.

Csudálkozva néztem Csótárra, aki méltósággal hajtotta meg magát és félig az orrán keresztül e szavakat mondá:

— Licsegi pucsegi azsondandó!

No én valamicskét értek a francia nyelvhez, de ilyent még sohasem hallottam.

Kázmér leülteté Harpa urat, aztán így szólt:

— Megengedi ugy-e kérem, hogy ezt a darabot befejezzem?

— Oh kérem örvendek rajta, — felelt Harpa ur, de hogy a zenének vagy a befejezésnek örvend-e, arra nézve nem adott felvilágosítást.

Kázmér lelkesülten játszott tovább.

Észrevettem, hogy az adagiokat is allegretto játsza és úgy verte a zongorát, hogy a hatodik szomszédba is áthallatszott.

Mikor Beethovent már végiggyilkolta, én teljesen beteltem a gyönyörűséggel.

Kázmér új füzetet vett elő és így szólt Harpa urhoz:

— Most önnek a kedvéért játszom kedves barátom: ismeri Hamletet?

— Köszönöm, — felelt Harpa ur, és rettegve nézte a vaskos könyvet, aztán így szólt: — Talán máskor. — De Bálna Kázmér neki volt dühödve, az uvertürt irtózatosan mennydörgé a zongorán, — nem lehetett volna még a kiáltást sem hallani.

Azon gondolkoztam, hogyan kellene szabadulni.

Ránéztem Csótárra. Angol hidegvérrel ült a széken. Arcza most is úgy állt, mint a hogy elferdítette, csak bológatott a zenére.

Szólni akartam Kázmérnak, hogy fontos dolgaim vannak, de eszembe jutott, hogy hallgatást fogadtam.

Kázmér eszeveszetten tánczoltatá ujjait a bilentyükön.

Én nagyon szeretem Ambroise Thomast, de ezuttal meg kellett őt gyűlölnöm. Nagyon üresnek, fülfárasztónak találtam a zenéjét, s fogadást tettem magamban, hogy soha de soha meg nem hallgatom többé azt a zenét, a melyet Ambroise Thomas komponált.

Harpa ur szintén izgatottan feszelt már a széken. Láthatóan unatkozott.

Bálna Kázmér nagyon udvariatlan és ostoba, — gondolám magamban. Valóban nagy könnyelműség volt tőlem meglátogatni, s még nagyobb könnyelműség volt megígérni, hogy két óra hosszáig hallgatok. Fél óra eltelt ugyan már, de ha még egy fél órát ilyen örült kalimpálás között kell töltenem, akkor örökös főfájásnak, esetleg megsejketülésnek vagyok kitéve.

Kezdtém kétségbeesni.

Ekkor az egyik zongorahur lepattant és végig cikázott a többi hurokon.

Harpa ur arcán öröm ragyogott fel.

Az enyimen is.

— Nem tesz semmit! — kiáltott Bálna Kázmér, s Harpa ur arcza újra megnyult.

Az enyém is.

Ugy vettem észre, hogy végig akarja játszani az egész Hamlet-operát.

Kiszámítottam, hogy ez ilyen eszeveszett játékkal is eltart még két óra hosszáig.

Kezdtém azon gondolkozni, hogy nem találnék-e valahol egy kis vattát, amivel bedughatnám a füleimet.

Még csak cigaretta-papiros sem volt nálam.

Harpa ur elővette az óráját és megnézte.

Kázmér mosolyogva játszotta tovább a kísérteties éjféli jelenetet. Hatalmasabb óraütést az operában sem hallottam.

Én is megnéztem az órámat.

Harpa ur izzadni kezdett.

Én köhögtem.

Csótár egy ásitást takart el a zsebkendőjével.

Sohasem láttam egy ásitást takarni, hogy az egész arcot elfödje az ember, dehát a szokások különbözők.

Bálna Kázmér kezdett hibásan játszani. Minden taktusnál elhibázott legalább három hangot.

Kiáltani akartam, hogy ne kinozzon már tovább, mert szédülök, de az az átkozott fogadás!

Máskor ha ilyen fogadásra kérnek este lefekvéskor, fogom megkezdeni a hallgatást.

Harpa ur a plafonra mereszté keserves szeméit.

Kázmér már össze-vissza játszott.

Csótár füttyölt.

Sohasem láttam félrehuzott szájjal füttyölni.

Harpa is bámult rajta.

Bálna Kázmér felkiáltott:

-- Bravo moszsió!

És ő is füttyölni kezdett a darabhoz.

Háromszor láttam Hamletet, de arra nem emlékszem, hogy füttyöltek volna benne.

Arra sem emlékszem, hogy ilyen fülhasító füttyörészést hallottam volna valaha.

Én sohasem szoktam füttyörészni, de most megpróbáltam.

Sikerült.

Egymást füttyörésztük túl, mintha füttyverseny lett volna. A zongora pedig úgy szólt, mintha legalább is tizenkét ember dolgozott volna rajta egyszerre, tizenkét különböző hangnemen.

Harpa ur lázasan törülgeté homlokát, aztán felkapta a kalapját, hirtelen meghajolt és kiosont az ajtón.

Bálna és Csótár egyszerre elhagyták a füttyös Hamletet, de én úgy belejöttem a füttyölésbe, hogy ujjaimmal kellett széjjel húzni ajkaimat.

Bálna és Csótár kacagtak. Ez utóbbi cigány-

kereket akart vetni a szobában, de a butoroktól nem lehetett.

Bálna hozzám rohant és erősen megszorítván a kezemet, így kiáltott:

— Köszönöm, nagyon köszönöm, barátom!

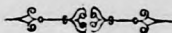
— Dehát mire való volt ez a komédia? — kérdém.

— Hitelezöm, legrettenetesebb hitelezöm ez a Harpa.

— Nekem is, — mondá kacagva Csótár. Siettem elmenni.

Hanem iszen hívhat engem magához többet Bálna Kázmér!

Gárdonyi.

Szabad-e a férjnek a felesége leveleit felbontani?

Ez a kérdés járta be ezelőtt néhány hónappal a lapokat, s amint tudjuk, ifj. Dumas is felelt rája.

Azonban Dumas válaszával sokkal érdekesebbek azok a levelek, a melyeket részint gyöngéd és gyöngédtelen férjek, részint gyöngéd és gyöngédtelen feleségek irtak a lapokhoz. Az illetők egyéniségét mint tükör mutatja a sok levél, melyek közül mi is közlünk néhányat.

1.

Én a menyiségtan tanára vagyok s tízéves házas. Ez alatt az idő alatt még egyszer sem volt bátorságom vele szemben a fennsőbbiséget éreztetni. A levelei közül is csak azokat olvasom át, a melyeket ő olvasás végett nekem átad.

Dr. K.

2.

Hogy föl vagyok-e én jogosítva a nőm leveleit elolvasni vagy sem, azt nem kutatom. Fájdalom azonban, hogy nőm rendszeren közli velem azokat a leveleket, a miket kap. Árjegyzékek és divat-árucikkre szóló megrendelések vagy számlák azok rendszeren. Másféle levelet, azt mondja, még eddig nem kapott. Nőm jelenleg 47 éves.

B. bankár.

3.

Azokkal a levelekkel, a miket nőm ír vagy kap, nem törődöm, hanem inkább arra ügyelek, hogy az én titkos levelezéseimnek ne jöjjön ő a nyomába.

A.

4.

Azt szeretném látni, hogy a feleségem eldugjon előlem egy levelet. Tyhü donnervetter! Még a gondolatra is önkénytelenül lábszijjat ragadok.

F. czipóművész.

5.

Férjemnek az én leveleimhez semmi köze. Én felbontom ugyan az ő leveleit, mert mint asszonynak jogomban áll tudni: micsoda ügyei vannak, de öneki szeretnie kell engem annyira, hogy hűségemben bizzék.

S—né.

6.

Az én férjemnek soha nem lesz alkalma felbontani leveleimet, mert a levélhordozó tudja már, hogy ő előtte nem szabad átadni a hozzám intézett leveleket.

R—né.

7.

A kivel levelezek, azok leveleit férjem bátran olvashatja, a kivel pedig nem levelezek, arról férjem ugy sem tud semmit.

Sz—né.

8.

Engem ez a kérdés azon egyszerű okból nem izgat fel, mert olvasni nem tudok.

K—né.

9.

Férjem bátran felbonthatja a hozzám intézett leveleket: titkos irással vannak írva.

L—né.

10.

Nőm leveleit mindenesetre felbontom, mert a czímen az én nevem áll, legfeljebb az van hozzátéve: — nének, dehát ez semmit sem határoz.

M. szobrász.

11.

Isten őrizzen attól, hogy felbontsam nőm leveleit: egyszerre kikaparná a szememet.

N. hivatalnok.

12.

Hiszen a feleségem csak beleegyezne abba, hogy felbontsam a leveleit, de az anyós, az anyós! Van önek, t Szerkesztő ur, anyósa? No ha nincs, akkor ne is szerezzon

O. tanár.

13.

Nőm leveleit minden habozás nélkül felbontom, mert ha nő az én nőm, akkor a levele is az én levelem, már pedig a magam levelét csak felbonthatom?!

Z. filozófus.

Mi a kellemetlen?

Mikor sáros időben lefujja a szél a czilinderkalapot és egy paraszt fogja el az utcán a csizmájával.

Mikor az ember légyottra megy s az imádott helyett az anyós vár reá.

Mikor a kedvessel sétál az ember s valami otromba hitelező megszólítja, hogy mikor lesz szives kiegyenliteni azt a kis adósságot.

* * *

Mi a kellemes?

Mikor kicserélik a kávéházban a kalapodat egy jobb kalappal.

Mikor az ember az anyósát várja a vonaton s e helyett egy titkos imádott érkezik.

Mikor a kedvessel sétál az ember s udvarias hitelezővel találkozik, aki a jövő hásasság reményében bankókat nyom titkon az ember markába.

Nem meri magát elszánni.

— Hát barátom te mit sétálsz itt a vizparton?

— Meguntam az életemet, bele akarom magamat ölni a vízbe.

— A manót I de tán csak nem teszed meg?

— Egyelőre, míg az az undok béka ott lesz rám, addig nem merek.

Arszlánbörben.

— Jár ön a színházba?

— Minden este, nagysád.

— Eszerint a repertoirt bizonyosan kívülről tudja már?

— A Reper Toárt? . . . Teli Vilmost, a Falu Rosszát, a Czigányt és tudom is én még mi mindent láttam, de a Reper Toárt még itt nem adták.

Logika.

Tanár: — Ki tudná megmondani önök közül, mit csinált Hannibál, miután az Alpokon átkelt?

Fiu: — Pipára gyújtott.

Tanár: — Hogy-hogy?

Fiu: — Hát kérem benn van a történelemben: miután Hannibál az Alpokon átkelt, mindenütt füst kelt a nyomában.

Lyukas mogyorók.

A remény szép napsugáros tenger, melybe bárki kényelmesen — belefutadhat.

Az hirdeti leginkább a mértékletességet, aki a gyomrát elrontotta.

Azt mondják: „A ruha csinálja az embert“; pedig hát az ember csinálja a ruhát.

Ostobaság a keret, melybe a szerencse legtöbbször beleillik.

Aki imádját hazaviheti feleségül, az szerencsés; de aki feleséges, nem következik, hogy a szerencsét is haza vitte feleségével.

Ista Pista.

Garabonciás Diák iszonyatos átkaiból.

Akkorra legyen készen a télkabátod, mikor az új városháza!

A téthi telegrafon küldjék el a legsürgősebb tudósításoadat!

Ne legyen más védőd, mint saját édesapád!

Adja ki az arcképedet a „Rendőri Közlöny“!

Vigyén izenetet neked is a 13-as hordár!

Vegyen fel a „Hazánk“ a „fehér alakjai“ közé.

Az idő pénz.

Koldus: — Könyörgöm alázatosan, szegény vándorlegénynek egy kis krajezárt.

Ur: — Hát miért nem dolgozik?

Koldus: — Nincs munkám.

Ur: — Hát mi a mestersége?

Koldus: — Püspöksüveg-csináló vagyok kérem alássan.

Ur: — No itt van egy hatos, de ezért aztán vágja fel azt a kis fát ott az udvaron.

Koldus: — Köszönöm alázatosan. Hanem olyan bolond nem vagyok, hogy azt a fát is felvágjam. Annyi idő alatt összekoldulom a másik hatost is.

Tzompó Miháj levedzik a zű Násszávol Tsörge Ádányval.

Tisztós Nászom!

Én is mögirom a Zuságot. Gyűjjenek keetek haza mer az gyesznó eeszökött az Janesi pediglen feömászott az gyiófáró mer nem tutta levernii az gyiót osztég leosztég vígig repedt a zágbo a pruszliktya meg osztég az lábó kifezamadott. Én huztam here mög az Gánicza Istók meg a Vendégódal Gyurka, hanem ojan igön heere huztuk, hogy megsántút az zsidóaszonnak kettős Gyerőke lett más ujság nincs csak mondok meg kéne házasonnyi mekkérettem az zsidóbábát de nem gyün hozzám más ujság nincs csak az Náni taapábo túske ment osztég nem tuggyuk kivönnyi a zórám megát hát aszonták kennyem bé faggyuavaa belegyugtam három faggyu gyertyát még se jár más ujság nincs csak az keetek tehene főfordút meg is nyuzattam a komámasszonyt Tisztöllöm gyűjjék haza a zördög vigye ee Azta Dödölle zsidót csak egy pöngöt adott az borgeu bőrér más ujság nincs csak az hogy a toronba belevágott az ménkü meg a faluba Tikász járt elattam a keetek kokassát mer nem kukor'kuút mijóta eementek, más ujság nincs csak az hogy főhuztam nászom a maga ünneplő eezmáját osztég kiégett a zódala a zandrisnak Hozzanak cigáréspiczet aszonta más ujság nincs csak az hogy oda köesönyöztem a keed lovát a cigánykovácsnak Aszonta hogy maj meggyün de mán két hete oda van tisztöllöm Gyűjjenek haza mer a Julit ódalba rugta a Galuska máté Lova

isten álgyo meg hasonló lyókat kívánván marattam én irtam

Tzompó Miháj özvegy.

Miért kell a pubinak lefeküdni?

A pubinak meg van engedve, hogy a rendes lefekvéséi időnél tovább fönn maradhat, ha nem kinozza a környezetét örökké gyermekes kérdéseivel.

— Papa, — mondja a pubi, — papa, az isten mindent tud?

— Igen.

— Hát egy hosszú, hosszú kolbászt is tud csinálni, a melyiknek csak e g y v é g e van?

— Még egy ilyen ostoba kérdés és aludni mégy!

Pubi elhallgat. Öt percz mulva ujra:

— Papa!

— Nos?

— Igaz, hogy a teve hét napig élhet víz nélkül?

— Igaz.

— Hát vizzel?

... Két percz mulva a pubi már az ágyban feködt.

I.

Ülj fel csak a Pegazusra!
Nincs annál szelidebb mén,
Hordja az, kit vágya rávisz,
S nyargaltatja könnyedén.

Ne félj tőle! ülj nyergébe!
Versírára megtanít:
Majd potyogtat néha-néha
Számodra is valamit...

II.

Pali bácsi fejét a dér
Husz év óta lepi,
Már t. i. ahol egy kis
Haja maradt neki,
S uramfia! aggkorára
Mi jutott eszébe?
Belenyomta vén fejét a
Völegényzekébe.

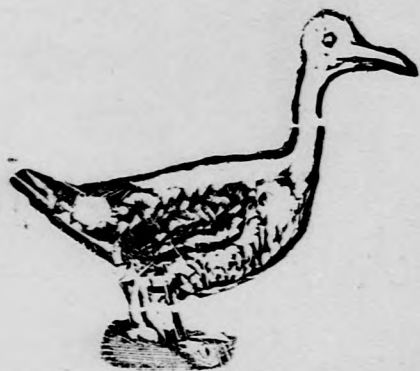
De hát ez még hagyján volna,
Szép volt a menyecske,
S amint mondják, megnyalja ám
A sót a vén —
Hanem aztán volt nagy siss-suss
Mikor észrevették,

*Hogy valami gömbölyiti
A szép kis menyecskét.*

*S még furcsább volt, hogy az öreg
Mikor rája nézett,
Meg-megizzadt s vágott furcsa
Bibliai képet.*

*Uramisten! — így sóhajtott
S a fejét csóválta, —
Milyen uton jöhetett be
Az áldás e házba!*

Egy nevezetes lud.

Ime van szerencsénk bemutatni azon lud arezképét, amelyet a magyar zsidók ajándékoztak ő felségének Márton napjára.

A ludászat történetében kiemelkedő nagy alak ez. Született, illetőleg kitojásbólított a múlt év tavaszán, az Alföldön.

Már libakorában kiemelték az érdemek, társai közül. Bár az ő tagjain is sárga pehelyt borzolt akkor a szellő, mégis bizonyos komolyság, higgadt gágogás, fűszálakra való élénk figyelem és méltóságos tipegés jellemzé e derék baromfit.

Olykor a tó előtt fállábra állván, behunyta egyik ragyogó szemét és féloldalra fordítván szende arezát, az ég felé nézett.

Ki tudja minő magasztos eszmék, nemes gondolatok bugyborékkoltak szívében!

Az arra menők távolról sem gyaníthaták még ekkor, hogy az a közönséges liba, nem közönséges liba, — hogy ez a nem közönséges liba ki fog tűnni, ki fog emelkedni a hírlapok kacsái közül, s fel fog tűnni, fel fog emelkedni ő felsége asztalára.

Elérvén ifjukorát, poétai érzemények kezdtek dagadni begyében. Ah, van-e több begy a nagy világon, mely hasonló érzelmekre volna képes! Libánk ekkor szárnyalni kezdett, s ment, repült a magasban, az ideálok fűdús hona felé.

Olykor tilosba is került ugyan, s műveletlen

asszonya megseprüzé, de ez nem változtatott méltóságán.

Azonban megérlelődvén fehér pihéi, megmellyeszték őt a barbár kezek, s ő kikelt, kifakadt a végzet ellen, megesküdött capitóliumbeli őseire, hogy e sértést meg fogja torolni, boszut fog állani.

Ah de boldog anyai állapotba került és fehér tojásokban örökité meg önmagát.

Honleányok, becsüljétek meg e tojásokat, ne süssétek rántottává, ne főzzétek lágygyá, sem keménynyé, — a nagyok ivadékai tiszteletre méltók.

Fájdalom! a nagyság átka utólérte őt.

Durva kezek ragadták meg szárnyait, s oh! a toll is reszket a felindulástól kezében, midőn e szavakat írom:

Szétfeszítették a durva ujjak gyengéd ajkait és tömni kezdék kukoriczával.

Elsüggedve, néma megadással nyelte ő a kukoriczaszemeket, csak olykor rázta meg bánatos fejét, midőn hat szem szorult össze drága géégén.

Daczára annak, hogy kimondhatatlan bánat ült érő kebelén, napról napra hizott, s utoljára annyira vitte, hogy lábain sem tudott a kövérségtől megállani.

És ekkor a legnagyobb kitüntetésnek sugarai világosíták meg ketreczének bánatos homályát: ő választatott ki a Felső asztalára.

Isten veled derék honi liba!

A nyárs, mely zsirtól csepegő drága testedet furja keresztül, méltó jutalma érdemeidnek. Hamvaikat nem fogják ugyan urnába tenni, de emléked, ha jó ropogásra sülsz, bizonyára sokáig-sokáig fennmarad!

Miért hagyja el a szolgálatát?

Ur: — Hej Jancsi! Mi az ördög jutott eszedbe, hogy felmondtad a szolgálatot?

Inas: — Hát.. izé...

Ur: — No csak bökd ki.

Inas: — Hát izé, mert a téns ur igen mirges.

Ur: — Ostoba te! Ha mérges vagyok is, az egy pillanatig tart csak.

Inas: — Az ám, csak hogy a téns ur a másik pillanatban mömmög mirges.

Őlem hagyja.

X. ur nem igen volt tisztában azzal, hogy mikor kell használni a nekem vagy engem szócskát. Valami indigena lehetett. Egy banquet alkalomával ilyenkép ad kifejezést közmegelegedésének:

— Engemet nagyon izlik ez a ludczomb.

— Nekem, nekem! -- javítja a szomszédja.

— De édes barátom, ha kell, hát vegyen magának, én ugyan oda nem adom.

Égy szerelmi légyott következménye.

Szép holdvilágos estéken
El-elsétáltam ablakod alatt,
Vágyva-lesve mint egy bolond
Egy mosolyod-, egy pillantásodat.

Szivem minden dobbanása
Érted volt csak, igéző szép Rozál,
Érted élt-halt csupán e szív
S te mégis oly csunyán kijátszottál.

Kacsintgattál-csalogattál
Valahányszor menőkém arra vitt;
S hamis, csalfa mosolyodnak
Szivem, ha nem is akart, mégis hitt

Oh! pedig ha tudtam volna,
Hogy ma este mily átkos casus ér;
A légyottra én bizony
Nem mentem volna semmi nagy kincsér.

Szörnyűség még hallani is!
Világ csuffjára mégis elvondom;
Hadd tudja meg egész világ,
Mily hamis és csalfa lény az asszony.

Szivedobogva léptem én át
Hálószobádnak kicsiny küszöbét, —
S férjed-urad úgy elhányt, hogy
Most is viseli hátam a helyét!

Bagoly.

Az öregnek csak elnézi...

Az atyafi halottakat vitt kocsiján egy közeli városba bonczolás végett. Egy öregot s egy fiut. Amint haladtak, a lepedő sarka begöngyölődik a forgó kerékbe, minek következtében megfeszülve a lepedő, a rajta levő hullákat mintegy felemelkedő helyzetbe hozta. Meglátja ezt az atyafi, hanem meg sem ütközik rajt, csak előveszi ostorát s odakiált:

— Magának, öreg, csak elnézem, de te kölyök lefekügyél mindjárt, mert úgy rád huzok az ostorral, hogy nem lesz kedved eklendezni!

Garabonczias Diák muzeumából.

Érzelmek szótára.

Bűbáj. A szem villanyfénye. — Bűnhődés. A hűtlenség ostora. — Bűvölés. Szerelmünk idegszálainak kuszált csomója. — Csüggedés. A szerelembeni kétkedés. — Erdem. A szerelem rendjele. — Erős. A kebel szilárdsága. — Est. Az ábrándok hajnala. — Figyelem. A szív műszere. — Folyam. A szerelem élettana. — Forróság. A kebel kárikulája. — Gyémánt. Az ajkak méze. — Hang. A kebel megnyílt ajka. — Harmat. A kebel élesztője. — Hatvány. A szerelem hüvészete. — Készség. Az áldozat őszintesége. — Lélek. A kebel magasztossága. — Nyugalom. A kebel viharának szélsendje. — Remény. A családás ellenszenve. — Sívár. A szerelem kinlódása. — Sívárgás. A lélek hangja. — Szándék. Bátorság a kivitelhez. — Száraz. Kiszott érzelem. — Üreg. Repülő csillag. — Varázs. Alomdelej. — Váz. A szerelem sebesültje. — Vidámság. A fájdalom derüje. — Zománcz. A szív forrasztó kerge. — Zord. A szív enyészto hamva. — Zöll. A remény sejtelve. (Magyar Háziasszonyok naptára az 1888. évre.)

Szerkesztői üzenetek.

Főt. P. M. urnak. Köszönet az elismerő szavakért! A lapot megindítottuk. — F. Siófok. A rendelt lapok egyuttal mutatványul is szolgálnak. — „Mikor engem egzekváltak.” Van benne egy pár jó gondolat, de használni vélünk önmek, midőn figyelmeztetjük, hogy élezei nagyon drasztikusak és így a helyett, hogy mosolyra indítanak az olvasót, undort okoznának. Az apróságok sikerültebek. — H. St. A paródia csak akkor ér valamit, ha az alapul felvett költemény becsét megközelíti. Bár éleclapoknál nem vesszük ezt olyan szigorun, de az ön paródiája annyira döcögős, hogy nyomdafestéket nem érdemel, azonban magának a versnek tárgya megérdemelné, hogy újra kidolgozza prózában. — Vatta. Hogy a Janesi öt liter bort ivott meg egy ülőhelyében, az meglehet, hogy ön előtt vizez. Hát csak mosolyogjon rajta. — B. B. A trónörökös nyavalyája nem éleclapba való. Azt hisszük, hogyha önnek úgy fájna a torka mint azé, s hozzá még olyan rossz éleceket olvasnának fel önnek, mint a minőt beküldött, — ön bizonyára még önála is többet szenvedne. — Cs. A sárga paczi nem jött ezen a héten, pedig vártuk. Garabonczos üdv! — B. F. Az ígért levél hol késik? Hiszen azért esik az eső, hogy a Garaboncznak írjunk! — Cs. F. Pécs. Don Vigole a Pécsi Hirlapnak nem munkatársa. Ez a lap az ő engedélye nélkül veszi át a Győri Hirlapból cikkeket, s az izenet, mely neki szól, bizonyára a szerkesztő tollhibájából származik. — Vész Vitéz. Már hogy a manóba küldtük volna önnek a lapot, mikor nem tudtuk, hogy hol lakik. Aztán ugyan szép vitéz kigyelmed, akkor jár a redakcióba, mikor senki sines ott. Ezután ne legyen panasz! — A többi levélre jövő számunkban felelünk.

Felelős szerkesztő:

GÁRDONYI GÉZA.

7405.
1887.

Árverési hirdetményi kivonat.

A győri kir. törvényszék mint tkvi hatóság közhírré teszi, hogy Győr megye gyámpénztára végrehajtható Tóth Józsefné nyul lakos végrehajtást szenvedő elleni 149 frt 31 kr. tőkekövetelés és jár. iránti végrehajtási ügyében a győri kir. törvényszék (a szentmártoni kir. járásbíró) területén levő, Nyul községben fekvő, a nyul 580. számú tjkvben Tóth József nevén álló + 1752. (1732-1734) hr. szám a felvett 274. sz. ház és szöllőre s a hozzátartozó legelölletőségre Szüts János nyul lakos kése delmes vevő ellenében az árverést 280 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1887. évi december hó 5-ik napján d. e. 9 órakor Nyul községben megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási áron alul is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becsárának 10%-át, vagyis 28 frtot készpénzben, vagy az 1881 LX. tez. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyminiszteri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. tez. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervénynt átszolgáltatni.

A győri kir. törvényszék, mint telekkönyvi hatóság 1887. augusztus hó 13-án.

Kiss,

kir. törvényszéki bíró.

Én, Csillag Anna

185 ctm. hosszú óriási Loreley-hajammal, melyet az általam föltalált kenőcs 14 havi használata után nyertem, mely megakadályozza a hajkihullást, elősegíti a hajnövést és erősíti a hajbőrt, uraknál elősegít egy teljes erős szakálnövést, rövid ideig való használat után a hajnak, valamint a szakálnak természetes szint és sűrűséget kölcsönöz és megóvja korai őszüléstől a legmagasabb korig. Egy köcsög ára 50 kr, 1 frt, 2 frt. Postával küldés naponként a pénz előleges beküldése vagy postautánvétel mellett az egész világba.

Csillag és Társa,
Budapest, király-utca 26.

Van szerencsém a nagyérdemű közönség becses tudomására hozni, miszerint

valódi Jaeger alsóruháim

egyedüli elárúitásával sz. kir. Győr város és környékén

csakis Fischer testvér urakat

Győrött, Fehérvári-utca, általános hitelbank házában, **biztam meg**, a kiknél a n. é. közönséget e cikkben való szükségletének fedezésére kérem.

Kiváló tisztelettel

Jellinek Lipót,

első brünni normal Jaeger alsóruha- és tricot-gyáros.

3-1